

СИНИОТ ФЕНЕР

ВИКТОР ПЕЛЕВИН

Изданието е финансиски
поддржано од Министерството за
култура на Република Македонија

БИБЛИОТЕКА – АКВАМАРИН

Главен уредник
Филип Димевски

Лектура
Ирена Ралева

Јазична редакција
Ѓоко Здравески

Наслов на оригиналот:

Виктор Пелевин
СИНИЙ ФОНАРЬ

Russian texts copyright © 1991 by Victor Pelevin
Macedonian publishing rights are acquired via FTM
Agency, Ltd., Russia, 2015

Компјутерска обработка
Бегемот

Ликовно уредување
Наталија Лукомска

© Сите права на изданието ги има БЕГЕМОТ ДООЕЛ – Скопје. Забрането е копирање, умножување и објавување на делови или на целото издание во печатени или електронски медиуми без писмено одобрение од издавачот.

СИНИОТ ФЕНЕР

ВИКТОР ПЕЛЕВИН

(РАСКАЗИ)

превод од руски јазик

Андреј Јованчевски

Скопје, 2018

СОДРЖИНА

ЖИВОТОТ И ПАТЕШЕСТВИЈАТА НА ШУПАТА БРОЈ XII	7
ПУСТИНИКОТ И ШЕСТОПРСТИОТ	20
ВРКОЛАЧКИ ПРОБЛЕМ ВО ЦЕНТРАЛНА РУСИЈА	64
ПРИНЦОТ НА ГОСПЛАН	102
ВЕСТИ ОД НЕПАЛ	159
ДЕВЕТТИОТ СОН НА ВЕРА ПАВЛОВНА	181
СИНИОТ ФЕНЕР	206
СССР ТАЈШОУ ЧЖУАНГ	219
МАРДОНЗИ	235
ДЕНОТ НА БУЛДОЖЕРИСТОТ	242
ОНТОЛОГИЈА НА ДЕТСТВОТО	276
ВГРАДЕН ПОТСЕТНИК	289
СРЕДИШНИЦА	294
УХРАБ	328
МУЗИКА ОД СТОЛБОТ	342
ЛУНОМОБИЛ	359
ОТКРОВЕНИЕТО НА КРЕГЕР	370
ОРУЖЈЕ НА ОДМАЗДАТА	379
РЕКОНСТРУКТОР	393
КРИСТАЛЕН СВЕТ	402

ЖИВОТОТ И ПАТЕШЕСТВИЈАТА НА ШУПАТА БРОЈ XII

Во почетокот беше словото, па дури, можеби, не само едно – но тој не знаеше ништо за тоа. Во својата нулта-точка откриваше штици што мирисаа на свежа смола, кои лежеа на мократа трева и впиваа сонце со жолтите рабови; наоѓаше клинци во сандакот од фурнир, чекани, пили и слично – замислувајќи си го сето тоа, забележуваше дека поскоро си вообразува слика одошто гледа. Слабо чувство за себеси му се појави подоцна, кога внатре веќе стоеја велосипеди, а десната страна му ја зафаќаа три реда полица. Тогаш сè уште не беше навистина Бројот XII, ами едноставно нова конфигурација на купот штици, но токму тие времиња му оставија најчист и најтраен печат: наоколу се простираше необјаснивиот свет и се чинеше дека, во своето движење по него, беше запрел на некое време овде, на ова место.

Додуша, местото не беше од најдобрите – задниот двор на една петкатница, покрај бавчи и ѓубриште – но, вредеше ли да се вознемирува поради тоа? Па, немаше цел живот да остане овде. Да размислеше подобро за тоа, секако, ќе мораше да прифати дека баш цел живот ќе остане овде, како што им е воопшто својствено на шупите – но, убавината на самиот животен почеток се состои токму во отсуството на такви размисли: едноставно, си стоеше под сонцето, насладувајќи се со ветерот што свиреше низ процепите ако дуваше откај шумата,

или запаѓајќи во блага депресија ако дуваше откај депонијата; депресијата поминуваше штом ќе се сменеше ветрот, без да остави долготрајни траги врз неговата неформена душа.

Еднаш му пријде еден маж гол до појас, во црвени тренирки; во рацете држеше четка и огромна лимена кутија со боја. Мажот, кого шупата веќе беше научила да го распознава, се разликуваше од сите останати луѓе по тоа што имаше пристап внатре, кај велосипедите и полиците. Застана до сидот, ја макна четката во лимената кутија и направи светлопурпурна црта по штиците. По еден час целата шупа стана пурпурна, како чадот, кој, кога ќе му дојде времето, според некои информации, се крева во кругови кон небото. Тоа стана првата реална меѓа во неговото сеќавање – сè пред неа беше прекриено со слој возвишеност и среќа.

Ноќта по бојадисувањето, кога доби црна римска цифра – име (соседните шупи имаа обични цифри), се сушеше, поткревајќи го кон Месечината, покривот, прекриен со битуменска лента.

„Каде сум – размислуваше – кој сум?“

Над него беше темното небо, потем тој, а внатре стојеја нови велосипеди; низ една пукнатина, врз нив паѓаше зрак од ламбата во дворот, а свончињата на нивните волани блескаа позагадочно од ѕвездите. Погоре на сидот висеше пластичен обрач и Бројот XII со најтенките од своите штици го осознаваше како симбол на вечната загатка на вселената, толку чудесно претставена и во неговата душа. На полиците лежеа секакви дребулии, кои му придаваа разнообразност и неповторливост на неговиот внатрешен свет. На врвка протегната открај докрај се сушеа мајчина душица и копар, потсетувајќи на нешто што едноставно не се случува со шупите – сепак, го потсетуваа и напати му се присторуваше дека порано не бил шупа, туку вила или барем гаража.

Стегна чувство за себеси и сфати дека она што чувствува, т.е. самиот тој, се состои од мноштво помали индивидуалности: од вонземните личности на машините за освојување простори, кои мирисаа на гума и челик; од мистичната интроспекција на обрачот затворен во себе; од писокот на душите на дребулиите расфрлани по полиците, како клинци и навртки, и од други нешта. Во секое од овие постоења имаше бесконечно многу нијанси, но, сепак, на секое му соодветствуваше нешто главно за него, некое решавачко чувство, и сите тие, слевајќи се, образуваа ново единство, оградено во просторот со свежо бојадисаните штици, но неограничено од ништо; тоа беше тој, Бројот XII, и над него, на небото, низ маглата и облаците, се движеше потполно рамноправната Месечина... Тогаш навистина започнуваше неговиот живот.

Наскоро Бројот XII сфати дека најмногу од сè му се допаѓа чувството чиј извор или спроводник беа велосипедите. Напати, во жешките летни денови, кога светот наоколу стивнуваше, тајно се идентификуваше час со „Камата“ на склопување, час со „Спутникот“¹, и чувствуваше два различни вида потполна среќа.

Во оваа состојба можеше лесно да се најде на педесетина километри од својата вистинска местоположба и да се вози, на пример, по пустиот мост над каналот со бетонски брегови или по јоргованскиот раб на огреаниот коловоз, да свртува по тунелите образувани од зараснатите џбунови покрај тесната земјена патека, па, штом ќе профучеше по нив, ќе излеташе на друг пат, кој водеше кон шумата, низ шумата, низ полето – право кон портокаловото небо над хоризонтот; веројатно можеше да патува по него до крајот на животот, но не го сакаше тоа, бидејќи среќа му носеше самата можност. Можеше да се најде во градот, во некој двор каде што од пукнатините

---

¹ „Кама“ и „Спутник“ – познати марки на советски велосипеди (заб. на прев.).

на асфалтот израснуваа некакви долги стракови и таму да ја помине вечерта – всушност, речиси сè беше можно.

Кога посака да сподели дел од своите доживувања со окултно ориентираната гаража што стоеше отстрана, како одговор чу дека, всушност, има само една повисока среќа и таа се состои во екстатичното соединување со архетипот на гаражата – како ли можеше да му раскаже на соговорникот за двата различни вида совршена среќа, од кои едната беше на склопување, а другата, пак, имаше три брзини?

– Што, и јас ли треба да се трудам да се почувствувам како гаража? – праша еднаш.

– Нема друг пат – одговараше гаражата – се разбира, тешко дека ќе ти успее докрај, но, сепак, имаш поголеми шанси од некој кумез или киоск.

– А ако ми се допаѓа да се чувствувам како велосипед? – си ја кажа тајната Бројот XII.

– Штом е така, чувствувај се. Не можам да ти забранам. За некои од нас, чувствата од понизок ред се крајната граница и ништо не може да се направи околу тоа – рече гаражата.

– А што ти е напишаното со креда отстрана? – ја смени темата Бројот XII.

– Не е твоја работа, лајно фурнирско – одговори гаражата со неочекуван гнев.

Се разбира, Бројот XII го спомена тоа поради навреденост – кој не би се навредил кога чувствата му ги нарекуваат пониски? По овој случај, не можеше да стане збор за никакво општење со гаражата, а Бројот XII воопшто не жалеше за тоа. Едно утро ја урнаа гаражата и Бројот XII остана сам.

Додуша, имаше две други шупи одлево, но се трудеше да не мисли на нив. Не затоа што имаа малку поинаква конструкција и беа бојадисани со бледа, неодредена боја – со тоа можеше да се помири. Работата беше

во друго: отстрана, на првиот кат од петкатницата, каде што живееја сопствениците на Бројот XII, имаше голема продавница за зеленчук, па шупиве им служеа како складишта. Во нив се чуваше морков, компир, цвекло, краставици, но најважното во врска со Броевите 13 и 14, се разбира, беше зелката во две огромни буриња покриени со полиетилен. Бројот XII често им ги гледаше длабоките тела стегнати со челични обрачи, кои страшно се тркалаа во дворот, опкружени од свита испиени работници. Тогаш го фаќаше страв и се присетуваше на еден од советите на покојната гаража, на кој често се сеќаваше со тага: „На некои нешта во животот треба што поскоро да им се сврти грб,“ – ќе се прisetеше и веднаш ќе го применеше. Мрачниот и тешко разбирлив живот на соседите, нивните скиснати испарувања и тапата виталност му се закануваа на Бројот XII, бидејќи самото постоење на тие ниски градби негираше сè останато и секоја капка расол во бурињата навестуваше дека Бројот XII е сосема непотребен во оваа вселена; така бавно си ги толкуваше вибрациите на светоспознанието што ги испуштаа.

Но, денот завршуваше, светлината замираше, а Бројот XII стануваше велосипед што јури по пуст автопат и, напосто, беше смешно да се присетува на денските ужаси.

Беше средлето кога штракна бравата, се крена резето и во Бројот XII влегоа двајца: сопственикот и некоја жена. Таа не му се допадна многу на Бројот XII, бидејќи на несфатлив начин го потсетуваше на сето она што не го поднесуваше. Не оти жената мирисаше на зелка, па затоа предизвикуваше таков впечаток – поскоро, обратно, мирисот на зелка содржеше информации за жената – како да ја отелотворуваше во себе идејата на ферментацијата и ја воплотуваше онаа угнетувачка волја на која Броевите 13 и 14 ѝ ја должеа својата сегашност.

Бројот XII се замисли, а во меѓувреме луѓето зборуваа:

– Па, полициве да се симнат и ќе биде таман, таман...

– Шупата е прва лига – одговори сопственикот изнесувајќи ги велосипедите надвор. – Не протекува, нема мани. А бојата, пак, каква е!

Откако ги изнесе велосипедите и ги потпре врз сидот, почна без некаков ред да собира сè што лежеше на полиците. Тогаш Бројот XII се вознемири.

Се разбира, и порано често ги снимуваше велосипедите на некое време и тој знаеше како, користејќи го сеќавањето, да ја пополни појавената празнина – потем, кога велосипедите ги враќаа на место, ѝ се воодушевуваше на несовршеноста на сликите создадени од сеќавањето во споредба со вистинската убавина на велосипедите што тие просто ја зрачеа во просторот – па, така, кога ќе ги снимаше, велосипедите секогаш се враќаа и тие кратки разделби со најважното во својата душа му ја откриваа на животот на Бројот XII убавината на непредвидливоста на утрешниот ден. Но, сега сè беше поинаку. Велосипедите ги изнесуваа засекогаш.

Ова го сфати според потполното и бесрамно опустошување што му го нанесуваше човекот во црвените тренирки – за првпат се случуваше нешто такво. Жената во бел мантил одамна беше заминала, а сопственикот сè уште буричкаше, собирајќи ги инструментите во чанта, симнувајќи ги лимените кутии и старите залепени внатрешни гуми. Потоа еден камион се приближи речиси до вратата и веднаш по преполнетите чанти, двата велосипеди покорно се нурнаа во неговата отворена задница од церада.

Бројот XII беше празен, а вратата му беше ширум отворена.

Но, без оглед на сè, продолжуваше да биде самиот себе. Во него продолжуваа да живеат душите на сето она од што го имаше лишено животот и, иако станаа како

сенки, сè уште се слеваа заедно за да ја сочинат неговата индивидуалност, само што за зачувување на индивидуалноста беше потребна сета сила на волјата што можеше да ја собере.

Изутрината забележа промена кај себе – веќе не го интересираше светот наоколу, а сè што му беше значајно се наоѓаше во минатото, движејќи се во концентрични кругови низ сеќавањето. Знаеше како да си го објасни ова: на заминување, сопственикот беше го заборавил обрачот, кој остана единствен стварен дел од неговата сегашна призрачна душа и поради тоа Бројот XII сега си наликуваше на затворен круг. Но, немаше сили да се понесе некако кон тоа и да размисли дали е тоа добро или лошо... Тагата прекриваше и обезбојуваше сè. Така помина еден месец.

Еднаш се појавија работници, влегоа низ незаштитената отворена врата и за неколку минути ги извадија полиците. Бројот XII не стигна длабоко да ја почувствува својата нова состојба, кога го заплисна бран на ужас, покажувајќи му дека во него беше останала уште животна енергија, потребна за да се чувствува страв.

Низ дворот тркалаа буре кон него. Токму кон него. Дури и на самото дно на носталгијата, кога му се чинеше дека ништо полошо не може ни да му се сони, не размислуваше дека може да се случи тоа.

Бурето беше страшно. Беше огромно и испупчено, беше многу старо и штиците, натопени со нешто чудовишно, испуштаа толку силна смрдеа, што дури и работниците, свикнати на опачината на животот, кои го тркалаа странично, се вртеа и пцуеја. Притоа, Бројот XII гледаше нешто незабележливо за работниците: во бурето беше вгнездено студено внимание и тоа како влажно око го набљудуваше светот. Бројот XII, кој изгуби свест, не гледаше како го туркаат внатре и го вртат по подот, поставувајќи го на среде.

Страдањето осакатува. Поминаа два дена и на Бројот XII постепено почнаа да му се враќаат мислите и чувствата. Сега беше поинаков и сè во него беше поинакво. Во самото средиште на душата, онаму каде што некогаш беа сместени рамките на велосипедите заплиснати од ветрот, сега пулсираше живата смрт згусната во бурето, кое постоеше и мислеше бавно; неговите мисли сега беа и мисли на Бројот XII. Ја чувствуваше ферментацијата на гнилиот расол и во него се креваа меури што пукаа на површината, оставајќи вдлабнатини врз слојот мувла – тоа во него се преместуваа надуените трупови на краставиците под дејството на гасот и се напрегнуваа штиците натопени со слуз, стегнати со ’рѓаво железо. Сето ова беше тој.

Броевите 13 и 14 веќе не го плашеа – напротив, меѓу нив бргу се воспостави полусвесно пријателство. Но, минатото не исчезна целосно – беше едноставно потиснато и стуткано. Поради тоа, новиот живот на Бројот XII беше двоен. Од една страна, беше еднаков со Броевите 13 и 14, а од друга, некаде во него се криеја чувства. Свест за ужасната неправда на она што му се имаше случено. Но, тежинскиот центар на неговото ново битие лежеше, секако, во бурето, кое постојано испушташе клокот и прпор, кои го заменуваа замисленото шушкање на гумите.

Броевите 13 и 14 му објаснуваа дека сè што се беше случило е елементарен возрасен прелом.

– Влегувањето во реалниот свет, со неговите грижи и немири, е секогаш проследено со извесни тешкотии – ќе му речеше Бројот 13 – сосема нови проблеми ја исполнуваат душата.

И ќе додадеше ободрувачки:

– Без гајле, ќе се навикнеш. Само на почетокот е тешко.

Бројот 14 беше шупа со прилично филозофски ков (не во поглед на содржината), често зборуваше за духов-

ното и наскоро го убеди новиот другар дека ако убавото се состои од хармонија („Како прво“ – велеше), а внатре – објективно гледано – се наоѓаат краставици и зелка („Како второ“), тогаш убавото во животот се состои во постигнување хармонија со содржината на бурето и отстранување на сè што го попречува тоа. Под неговото буре, за да не протекува, беше потставен стар филозофски речник што често го цитираше; тој му помагаше на Бројот XII околу тоа како треба да се живее. Сепак, Бројот 14 немаше потполна доверба во почетникот, чувствувајќи кај него нешто што самиот Број XII веќе не го забележуваше кај себе.

Постепено Бројот XII сосема се навикна. Понекогаш дури чувствуваше специфична вдохновеност, нова волја за новиот живот. Сепак, недовербата на новите пријатели беше оправдана: Бројот XII неколкупати го ловеше проблесокот на нешто заборавено, брз како зрак низ клучалка, и тогаш запаѓаше во концентриран презир кон себе, а да не зборуваме, пак, за другите, кои во овие мигови едноставно ги мразеше.

Се разбира, сето тоа беше потиснато од непобедливиот светоглед на бурето со краставици и Бројот XII наскоро се зачуди што го имаше толку занесено. Постепено стануваше поедноставен и минатото сè поретко го тревожеше, бидејќи му стана тешко да ги лови премногу кратките блесоци на сеќавањето. Затоа, пак, бурето сè почесто изгледаше како гаранција на стабилноста и спокојството, како баласт на брод, и Бројот XII понекогаш се замислуваше себеси токму така: како пароброд кој отпловува кон утрешниот ден.

Почна да ја чувствува своеобразната добрина иманентна на бурето, но дури откако конечно му отвори нешто во себе. Краставиците сега му изгледаа како деца.

Броевите 13 и 14 не беа лоши другари и, што е најважно, во нив наоѓаше потпора за своето ново постоење.

Напати навечер тројцата молкум ги класификуваа предметите на светот, исполнувајќи сè околу себе со општо разбирање и кога некоја од неодамна изградените куќарки отстрана ќе се затресеше, гледајќи ја, помислуваше: „Глупости... Ништо, ќе се смири, па ќе сфати...“ Засведочи неколку такви трансформации и тоа ја потврди неговата исправност по којзнае кој пат. Чувствуваше и омраза кога во светот ќе се појавеше нешто непотребно; за среќа, тоа се случуваше ретко. Минуваа денови и години и се чинеше дека веќе ништо нема да се измени.

Една летна вечер, разгледувајќи си ја утробата, Бројот XII наиде на непознат предмет: пластичен обрач зараснат во пајажина. Отпрвин не можеше да сфати што е тоа и зошто служи, но наеднаш се сети: толку многу нешта беа поврзани со овој предмет некогаш! Бурето во него дремеше и некој друг негов дел внимателно ги повлече нитките на сеќавањето, но сите тие беа одамна скинати и не водеа никаде. Сепак, нели постоеше нешто? Или не постоеше? Обидувајќи се сосредоточено да сфати што беше она на што не можеше да се сети, за миг престана да го чувствува бурето и некако се оддели од него.

Во истиот миг во дворот влезе велосипед и возачот без каква било причина двапати засвоне со свончето на воланот. Беше доволно – Бројот XII наеднаш се сети на сè.

Велосипед.

Коловоз.

Зајдисонце.

Мост над река.

Се сети кој е, всушност, самиот тој и најпосле стана себеси – навистина себеси. Сè што беше поврзано со бурето отпадна како сува корка; ја почувствува одвратната смрдеа на расолот и ги виде своите довчерашни другари, Броевите 13 и 14, онакви какви што беа. Но, немаше време да се мисли на тоа – требаше да се побрза, бидејќи знаеше дека доколку не го направи намисленото, проклетото буре повторно ќе го потчини и ќе го претвори во себе.

Во меѓувреме, бурето се беше разбудило и сфати што се случува, а Бројот XII го почувствува познатиот бран студена тапост: порано мислеше дека тоа е негова тапост. Штом се разбуди, бурето почна да го исполнува и ништо не можеше да го спречи тоа, освен едно нешто.

Под настрешницата минуваа два електрични кабли. Додека бурето се свестуваше и сфаќаше што се случува, го направи единственото можно нешто: со сите сили ги стисна каблите, користејќи некоја нова можност, која му се појави од очај. Следниот миг го кутна несовладлива сила, која излегуваше од бурето со краставици, и за миг тој едноставно престана да постои. Но, работата беше тргната – каблите се допреа еден со друг и на местото на нивната средба блесна лилаво-бел пламен. Секунда подоцна изгоре осигурувачот и во каблите снеса струја, но нагоре по сувата штица веќе се искачуваше тенка лентичка чад, потоа се појави оган, кој, не среќавајќи препреки на патот, почна да расте и да ползи кон покривот.

Бројот XII се освести по ударот и сфати дека бурето беше решило да го уништи. Го стисна сето свое битие во една од горните штици на покривот и почувствува дека бурето не е само – му помагаа Броевите 13 и 14, кои мислеа на него однадвор.

„Очигледно – со чудна отуѓеност помисли Бројот XII – според нив, сега се случува обуздување на некој лудак, а можеби разоткриен непријател, кој толку вешто се

преправал дека е нивен..." Не успеа ја доврши мислата, бидејќи бурето, кое со сета своја гнилост се беше надвиснало над границата на неговото постоење, ги удвои усилбите. Издржа, но сфати дека следниот удар ќе му биде последен и се подготви за смртта. Сепак, минуваше време, а нов удар немаше. Тогаш малку си ги прошири границите и почувствува две нешта. Првото беше страв, кој му припаѓаше на бурето – студен и бавен како сите негови пројави. Второто нешто беше оган што пламтеше наоколу и веќе се приближуваше кон делот од покривот што беше одушевен од Бројот XII. Пламтеа сидовите, битуменската лента на покривот ридаше со огнени солзи, а долу гореа пластични шишиња со сончогледово масло. Некои од нив пукаа, расолот вриеше во бурето, кое, без оглед на сета своја сила, умираше. Бројот XII се рашири по оној дел од покривот што сè уште постоеше и го призиваше во своето сеќавање денот кога го бојадисаа, а пред сè ноќта: сакаше да умре со таа мисла. Отстрана веќе гореше Бројот 13 и тоа беше последното нешто што го забележа. Но, смртта не доаѓаше, а кога последната деланка ја зафати оган, се случи нешто неочекувано.

Директорката на седумнаесеттата зеленчукова продавница, истата онаа жена, се враќаше дома со лошо расположение. Вечерта, околу шест часот, неочекувано се беше запалило складиштето каде што стоеја маслото и краставиците. Маслото се разгорело и огнот ги зафатил соседните шупи – сè на сè, беше изгорено сè што можеше да изгори. Од дванаесеттата шупа останаа само клучевите, а од тринаесеттата и четиринаесеттата – по неколку изгорени штици.

Додека ги составуваа актите и се објаснуваа со пожарникарите, се стемни и беше страшно да се оди, со оглед на тоа што патот беше пуст и дрвјата стоеја по рабовите како бандити. Директорката застана и поглед-

на назад – да не ја следи некој. Изгледаше пусто. Направи уште неколку чекори и се обсрна: ѝ се чинеше дека нешто трепка во далечината. За секој случај, се тргна настрана, зад едно дрво и напрегнато се загледа во мракот, чекајќи да види што ќе се случи.

Во најдалечната видлива точка на патот се појави светлечко петно. „Мотор!“ – помисли директорката и се припи до дрвото. Но, не се слушаше бучава на мотор. Светлото петно се приближуваше и се виде дека не се движи по патот, туку лета над него. Миг подоцна, петното се претвори во нешто сосема нереално – велосипед без велосипедист, кој леташе на висина од три-четири метри. Конструкцијата му беше чудна – изгледаше некако грубо, како да беше скован од штици, но најчудно беше тоа што светеше и трепереше, менувајќи бои, час станувајќи просирен час засветувајќи до неподнослив блескот. Заборавајќи на себе, директорката излезе среде патот и велосипедот јасно изреагира на нејзиното појавување. Се спушти, ја намали брзината, направи неколку кругови над главата на зашеметената жена, се крена нагоре, запре во место и строго, како ветроказ, сврте над патот. Откако полебде миг или два, најпосле се мрдна од место, се залета со неверојатна брзина и се претвори во блескава точка на небото. Потем исчезна.

Кога се свести, директорката забележа дека седи среде патот. Стана, се истресе и, сосема заборавајќи... Впрочем, таа не е важна.